

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.191 van 12 mei 2015
in de zaak A. 212.683/IX-8398**

In zake: Arnolts VENZAUS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Neil Braeckevelt en Sofie Heyndrickx
kantoor houdend te 8000 Brugge
Ezelstraat 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Karel Van Hoorebeke
kantoor houdend te 9000 Gent
Coupure Rechts 162
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 4 juni 2014, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 7 april 2014 van de directieraad van het agentschap voor Maritieme Dienstverlening en Kust van de Vlaamse overheid waarbij de evaluatie ‘onvoldoende’ van Arnolts Vensaus voor het werkjaar 2013 definitief wordt behouden.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 4 mei 2015.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ellen Cappon, die *loco* advocaat Sofie Heyndrickx verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Jeroom Joos, die *loco* advocaat Karel Van Hoorebeke verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is sinds 1980 in dienst van de Vlaamse overheid. Hij is vast benoemd en werkzaam bij de afdeling DAB Vloot van het intern verzelfstandigd agentschap voor Maritieme Dienstverlening en Kust. Vanaf 1 juli 2006 heeft hij de graad van speciaal hoofdassistent, met de functie van kok. Hij werkt aan boord van vaartuigen van de DAB Vloot en staat in voor de keuring van de aan boord gebrachte voedingswaren en de bereiding van de maaltijden aan boord voor de bemanning.

3.2. Op 23 augustus 2013 wordt door kapitein K. D. en hoofdschipper F. P. aan verzoeker bij het verlaten van het vaartuig gevraagd om zijn bagage te openen. Volgens de verwerende partij gebeurt dit naar aanleiding van

klachten over het verdwijnen van voedingswaren aan boord. In verzoekers bagage worden verschillende voedingswaren, zoals melk, boter en “diepvriesmateriaal” aangetroffen.

Een schriftelijk document waarin deze feiten zijn vastgesteld, wordt door verzoeker zonder opmerkingen ondertekend.

3.3. Met een brief van 26 augustus 2013 stelt kapitein K. D. verzoeker ervan in kennis dat hij diezelfde dag nog bij de algemeen directeur van de DAB Vloot een voorstel zal indienen om de procedure op te starten voor het opleggen van de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege en om verzoeker “in afwachting van deze procedure” te schorsen in het belang van de dienst.

3.4. Op 2 september 2013 wordt verzoeker, bijgestaan door zijn raadsman, door de directeur Personeel en Organisatie van de DAB Vloot gehoord over de voorgenomen schorsing in het belang van de dienst.

3.5. Op 5 september 2013 beslist de algemeen directeur om verzoeker te schorsen in het belang van dienst.

In de brief waarmee deze beslissing aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, wordt ook melding gemaakt van het feit dat het dossier werd bezorgd aan de gerechtelijke instanties en dat de strafvordering de tuchtprocedure opschoort.

3.6. Op 15 september 2013 wordt verzoeker door de scheepvaartpolitie gehoord.

3.7. Naar aanleiding van verzoekers pensioenaanvraag op 12 augustus 2013 beslist de administrateur-generaal van het agentschap voor Maritieme Dienstverlening en Kust op 6 februari 2014 om verzoeker met ingang van 1 augustus 2014 eervol ontslag uit zijn ambt te verlenen.

3.8. Met een brief van 20 februari 2014 wordt verzoeker in kennis gesteld van de beslissing waarbij hem de evaluatie ‘onvoldoende’ wordt toegekend voor het werkjaar 2013.

De directeur Personeel en Organisatie deelt daarbij aan verzoeker tevens mee dat de procedure schriftelijk verloopt omwille van zijn schorsing in het belang van de dienst, dat hij eventuele opmerkingen op het evaluatieverslag mag toevoegen en dat hij op grond van artikel IV 8 van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 januari 2006 ‘houdende vaststelling van de rechtspositie van het personeel van de diensten van de Vlaamse overheid’ (hierna: het Vlaams personeelsstatuut) een beroep tegen deze evaluatie kan instellen bij de raad van beroep.

3.9. Met een brief van 5 maart 2014 bezorgt verzoeker aan de directeur Personeel en Organisatie zijn opmerkingen bij het evaluatieverslag.

Diezelfde dag stelt verzoeker tegen zijn evaluatie ‘onvoldoende’ beroep in bij de raad van beroep.

3.10. Op 3 april 2014 verklaart de raad van beroep het beroep ontvankelijk en adviseert hij met zes stemmen voor en één stem tegen dat de evaluatie ‘onvoldoende’ ongegrond is.

De raad van beroep overweegt:

“Overwegende dat uit de behandeling van de zaak en de overgelegde stukken er toe kan besloten worden dat de evaluatoren niets hebben ondernomen om een evaluatiegesprek te laten plaatsvinden, dit in strijd met de letter en de geest van artikel IV 2 en IV 4 van het Vlaams Personeelsstatuut (VPS);

Overwegende dat zelfs indien een personeelslid afwezig is – waarmee kan geassimileerd worden het geval waarbij een personeelslid geschorst is in het belang van de dienst – toch de mogelijkheid moet onderzocht worden een mondeling gesprek te laten plaatshebben desnoods buiten de werkvloer;

Overwegende dat dit terzake niet is gebeurd;

Overwegende dat, teneinde de in het VPS ingebouwde beginselen van teggenspraak te eerbiedigen, evenmin aan de verzoeker een voorlopig evaluatie-

verslag werd toegestuurd waarop deze eventueel schriftelijk opmerkingen kon formuleren of beroep doen op hetgeen bepaald is in artikel IV 4 met betrekking tot de eventuele aanwezigheid van een waarnemer;

Overwegende dat dit alles geen afbreuk doet aan de ernst van de vastgestelde en toegegeven feiten en schending van de waarden.”

3.11. Op 7 april 2014 beslist de directieraad van het agentschap voor Maritieme Dienstverlening en Kust, met unanimiteit, om de evaluatie ‘onvoldoende’ van verzoeker voor het werkjaar 2013 te behouden.

Dit is de bestreden beslissing.

Ze steunt in het bijzonder op de volgende motieven:

- “• De Directieraad vergadert in toepassing van artikel IV 8 § 3 van het Vlaams Personeelsstatuut van 13 januari 2006 als instantie, bevoegd voor de definitieve beslissing inzake de evaluatie van de ambtenaar. Deze bevoegdheid werd toegewezen aan de Directieraad MDK door het Managementcomité van het Beleidsdomein Openbare Werken en Mobiliteit.
- De heer [Y. G.], algemeen directeur van de DAB Vloot, geeft toelichting bij het document MDK 14/07.04/5.1.1.
- De beslissing van de Raad van Beroep van 03 april 2014 alsook het volledige dossier van de heer Arnolts Vensaus is beschikbaar ter zitting en ligt ter inzage van de leden.
- De directieraad neemt akte van de overweging van de Raad van Beroep die stelt dat, ondanks het feit dat de betrokkene zich bevindt in een toestand ‘schorsing in het belang van de dienst’, waartegen geen beroep werd aangekend, en die tot doel heeft om het personeelslid tijdelijk van de werkvloer te verwijderen hangende het strafrechtelijk onderzoek en de afwikkeling van de tuchtprocedure, en ondanks de bepaling in het Vlaams Personeelsstatuut die bij afwezigheid van het personeelslid een schriftelijke procedure mogelijk maakt, de betrokkene alsnog de kans diende gegeven te worden om een mondeling gesprek met de evaluatoren te hebben.
- Artikel IV 4 van het Vlaams Personeelsstatuut biedt echter de mogelijkheid de evaluatieprocedure schriftelijk af te handelen indien de geëvalueerde afwezig is tijdens de evaluatieperiode.
De heer Arnolts Vensaus bevindt zich sinds 6 september 2013 in de administratieve toestand ‘schorsing in het belang van de dienst’ waarbij de betrokkene geen gebruik gemaakt heeft van het recht van beroep voorzien door artikel IX 6 van het Vlaams Personeelsstatuut.
Aangezien een schorsing in het belang van de dienst een bewarende maatregel is, waarbij het personeelslid wel in de toestand dienstactiviteit is, maar niet gehouden is om dienstprestaties te verrichten, dit met het oog op het tijdelijk verwijderen van de werkvloer in afwachting van de afwikke-

ling van het strafonderzoek en de eventuele tuchtprocedure is het aange-
wezen om in dit geval gebruik te maken van de mogelijkheid die geboden
wordt door artikel IV 4 van het Vlaams Personeelsstatuut om over te gaan
tot de schriftelijke procedure. Deze argumentatie werd trouwens expliciet
vermeld op het evaluatieverslag.

De Directieraad is dan ook van oordeel dat er geen sprake is van de
schending van de artikelen IV 2 en IV 4 van het Vlaams Personeelsstatuut.

- Gelet op de ernst van de vastgestelde en toegegeven feiten formuleert de
voorzitter, na bespreking, volgend voorstel:
‘De Directieraad beslist om in toepassing van artikel IV 8 § 3 van het
Vlaams Personeelsstatuut de einduitspraak ‘onvoldoende’ voor de evalua-
tie van het werkingsjaar 2013 van de heer Arnolts Vensaus te behouden’.”

3.12. Met een brief van 11 april 2014 stelt de administrateur-generaal
van het agentschap verzoeker van deze beslissing in kennis.

Bij e-mailbericht van 2 juni 2014 ontvangt verzoeker het des-
betreffende uittreksel uit de notulen van de vergadering van de directieraad van
7 april 2014.

3.13. Met een brief van 30 mei 2014 deelt de directeur Personeel en
Organisatie aan verzoeker mee dat de maatregel ‘schorsing in het belang van de
dienst’ wordt beëindigd op 4 juni 2014 en dat de periode tot de datum van ver-
zoekers oppensioenstelling op 1 augustus 2014 ambtshalve wordt ingevuld door
verzoekers “saldo aan recuperatie en vakantieverlof”.

3.14. Op 11 juni 2014 ontvangt de verwerende partij een afschrift van
het inmiddels geseponeerde strafdossier.

De tuchtprocedure tegen verzoeker wordt niet voortgezet. Vol-
gens de verwerende partij om reden dat “dit zinloos was doordat deze procedure
niet volledig kon worden afgerond voor de pensioendatum”.

IV. Onderzoek van het eerste middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen IV 2, IV 4 en IV 6 van het Vlaams personeelsstatuut, alsook van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt dat overeenkomstig de artikelen IV 2 en IV 4 van het Vlaams personeelsstatuut een evaluatiegesprek moet worden gevoerd met de geëvalueerde. Zelfs tijdens een periode van afwezigheid van het betrokken personeelslid, moet een dergelijk gesprek – indien mogelijk – plaatsvinden. Voorafgaand aan zijn evaluatie voor het werkjaar 2013 heeft evenwel geen evaluatiegesprek plaatsgevonden. De evaluatoren, hoofdschipper F. P. en kapitein K. D., hebben zelfs niet de moeite gedaan om na te gaan of een evaluatiegesprek mogelijk was. Evenmin werd hem de mogelijkheid geboden om voorafgaand aan de eindbeoordeling zijn opmerkingen schriftelijk aan de evaluatoren te bezorgen. Er werd hem integendeel onmiddellijk een definitieve eindevaluatie toegezonden, waartegen hij enkel beroep kon aantekenen bij de raad van beroep.

Verzoeker wijst er voorts op dat de raad van beroep aan de directieraad adviseerde de eindbeoordeling ‘onvoldoende’ ongegrond te verklaren wegens schending van de artikelen IV 2 en IV 4 van het Vlaams personeelsstatuut. Volgens de raad van beroep had de verwerende partij een poging moeten ondernemen om een mondeling gesprek met verzoeker te laten plaatsvinden, desnoods buiten de werkvloer. Minstens had de verwerende partij een ontwerp van evaluatie aan verzoeker moeten bezorgen waarop hij zijn opmerkingen kenbaar had kunnen maken, maar ook dat heeft zij niet gedaan.

Verzoeker voegt aan het voorgaande toe dat, ondanks het advies van de raad van beroep, in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom

geen poging werd ondernomen om hem voorafgaandelijk te horen, noch waarom hem niet de kans werd geboden om voorafgaand aan de eindbeoordeling zijn opmerkingen te formuleren. Volgens verzoeker gaat de verwijzing naar zijn schorsing in het belang van de dienst niet op, omdat de evaluatoren ook bij afwezigheid van de geëvalueerde ertoe gehouden zijn om de principes van het recht op tegenspraak, vervat in de artikelen IV 2 en IV 4 van het Vlaams personeelsstatuut, na te leven.

Verzoeker stelt ook dat de evaluatoren hebben nagelaten meer informatie op te vragen over het verdere verloop van het onderzoek dat werd gevoerd met betrekking tot het verdwijnen van voedingswaren aan boord, alvorens een beslissing te nemen.

Hij acht ten slotte artikel IV 6 van het Vlaams personeelsstatuut geschonden, doordat er van zijn beweerde agressie waarop de evaluatoren medesteunen om hem een eindbeoordeling ‘onvoldoende’ toe te kennen en van het geven van garnaalkroketten als middagmaal, terwijl deze voorzien waren als voorgerecht, geen enkele schriftelijke neerslag terug te vinden is en hij daarover evenmin werd aangesproken. Volgens verzoeker hoeft dit alles niet te verbazen, nu de aantijgingen “[i]n werkelijkheid kaderen [...] binnen een persoonlijk conflict tussen [hem] en hoofdschipper [F. P.]”.

5.1. De verwerende partij antwoordt vooreerst dat aangezien verzoeker sedert 6 september 2013 in het belang van de dienst geschorst was, waardoor hij wel in de toestand dienstactiviteit was, maar niet ertoe gehouden was dienstprestaties te leveren, het *in casu* aangewezen was om gebruik te maken van de door artikel IV 4 van het Vlaams personeelsstatuut geboden mogelijkheid om de evaluatieprocedure schriftelijk af te handelen. Zij wijst erop dat deze redengeving ook uitdrukkelijk werd vermeld in het evaluatieverslag en de bestreden beslissing.

De verwerende partij benadrukt voorts dat verzoeker tijdens de procedure tot schorsing in het belang van de dienst de gelegenheid heeft gehad om

zijn standpunt met betrekking tot de hem ten laste gelegde feiten uiteen te zetten, dat hij die feiten niet heeft betwist, enkel heeft geminimaliseerd en dat hij tegen de genomen schorsingsmaatregel geen beroep heeft ingesteld.

Volgens de verwerende partij houdt verzoeker overigens ten onrechte voor dat er een gangbare praktijk bestond dat de overschotten van de voedingswaren mochten worden meegenomen naar huis. Alleszins is dit na de wijziging van de regeling van de voeding voor de varende personeelsleden van de DAB Vloot sedert 1 april 2012 niet meer het geval en dienen de overschotten te worden overgedragen aan de volgende ploeg.

Eveneens ten onrechte, zo stelt de verwerende partij, verwijst verzoeker naar arrest nr. 215.204 van 19 september 2011 van de Raad van State, nu er in zijn geval geen sprake is van een afwezigheid wegens ziekte, hij bovendien de mogelijkheid heeft gehad om in het kader van de procedure tot schorsing in het belang van de dienst zijn standpunt over de feiten op een nuttige wijze te doen kennen en de toegekende evaluatie ‘onvoldoende’ voor het werkingsjaar 2013 voor hem geen verdere nadelige gevolgen heeft.

5.2. Wat de aangevoerde schending van artikel IV 6 van het Vlaams personeelsstatuut betreft, laat de verwerende partij gelden dat de voor verzoeker ongunstige feiten wel degelijk schriftelijk werden vastgesteld, zoals blijkt uit het document dat onmiddellijk na het incident van 23 augustus 2013 met betrekking tot die feiten werd opgesteld, alsook uit de verwijzing naar de vastgestelde feiten in het kader van de procedure tot schorsing in het belang van de dienst en de aangifte van de feiten bij de politiediensten.

5.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht, herhaalt de verwerende partij dat het aangewezen was gebruik te maken van de mogelijkheid geboden door artikel IV 4 van het Vlaams personeelsstatuut om de procedure schriftelijk af te handelen. Volgens haar gaat verzoeker er bovendien volledig aan voorbij dat hij tijdens de procedure tot schorsing

in het belang van de dienst werd gehoord in het bijzijn van zijn advocaat. De bestreden beslissing werd genomen, aldus de verwerende partij, met kennis van het volledige dossier en rekening houdend met alle relevante elementen, zodat haar geen onzorgvuldig handelen kan worden verweten. Zij heeft de feiten van meet af aan zeer ernstig genomen en onmiddellijk de passende actie ondernomen, zodat verzoeker bezwaarlijk kan voorhouden dat de beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden.

6. Verzoeker repliceert dat zelfs indien de verwerende partij de mogelijkheid zou hebben gehad om de schriftelijke procedure te volgen – wat slechts had gekund nadat minstens een poging was ondernomen om de procedure mondeling te voeren – zij hem voorafgaand aan de eindbeoordeling ‘onvoldoende’ de gelegenheid had moeten bieden om zijn opmerkingen en standpunt hierover uiteen te zetten.

De omstandigheid dat hij werd verhoord in het kader van de procedure tot schorsing in het belang van de dienst, brengt volgens verzoeker niet met zich mee dat de evaluatieprocedure tegensprekelijk is verlopen, aangezien voor beide procedures afzonderlijk een hoorplicht geldt, die inhoudelijk niet tweemaal dezelfde is. Verzoeker wijst er in dit verband op dat hem in het kader van de evaluatieprocedure, naast de feiten die zich hadden voorgedaan op 23 augustus 2013, ook werd verweten dat hij zijn taken als kok niet altijd correct uitvoerde (serveren van garnaalkroketten als hoofdgerecht terwijl dit een voorgerecht zou zijn) en dat hij zich soms agressief zou gedragen. Deze elementen, die opgenomen zijn in het evaluatieverslag en aldus onderdeel uitmaakten van de eindbeoordeling ‘onvoldoende’, kwamen volgens verzoeker in het kader van de procedure tot schorsing in het belang van de dienst niet aan bod, noch kon hij tijdens zijn verhoor in deze procedure zijn standpunt daarover uiteenzetten.

Verzoeker wijst er voorts nog op dat hij in het kader van de procedure tot schorsing in het belang van de dienst op 2 september 2013 werd gehoord, terwijl zijn evaluatie méér dan vijf maanden later, op 20 februari 2014,

plaatsvond. Volgens verzoeker blijkt ook uit het evaluatieverslag dat de evaluatoren geen kennis hadden van de inhoud van zijn verhoor in het kader van de procedure tot schorsing in het belang van de dienst, zodat dit verhoor niet kan worden aangegrepen om de tegensprekelijke procedure bij de evaluatie te omzeilen. Verzoeker wijst er tevens op dat het openbaar ministerie besliste om de strafklacht te seponeren.

Ten slotte merkt verzoeker op dat zijn verwijzing naar arrest nr. 215.204 van 19 september 2011 wel degelijk van belang is, aangezien de Raad van State zich daarin duidelijk uitsprak over de algemene draagwijdte van de artikelen IV 2 en IV 4 van het Vlaams personeelsstatuut. Verzoeker stelt dat hij bovendien niet inziet welk het onderscheid zou zijn tussen een afwezigheid wegens ziekte en een afwezigheid wegens schorsing in het belang van de dienst. In beide situaties is immers de afwezigheid van de ambtenaar het essentiële element. Hij wijst erop dat de Raad van State oordeelde dat de overheid in geval van afwezigheid van de ambtenaar, de betrokkene op grond van de hoorplicht of de specifieke regels die dergelijke hoorplicht codificeren, vooraf moet horen alvorens een belastende beslissing te nemen of minstens een poging daartoe moet ondernemen en dat de reden voor de afwezigheid hierbij geen rol speelt.

7. In haar laatste memorie laat de verwerende partij nog gelden dat uit artikel IV 4 van het Vlaams personeelsstatuut geenszins kan worden afgeleid dat op de overheid te allen tijde de plicht rust om het geëvalueerde personeelslid mondeling te horen. De bepaling dat de evaluatie “indien mogelijk mondeling of anders schriftelijk” gebeurt, wijst er volgens haar op dat, rekening houdend met specifieke omstandigheden, een schriftelijke procedure mogelijk is.

De verwerende partij betwist tevens dat verzoekers evaluatoren geen kennis zouden hebben gehad van het verhoor dat eerder had plaatsgevonden in het kader van de procedure tot schorsing in het belang van de dienst. In het evaluatieverslag wordt immers expliciet naar het verhoor in die procedure verwezen. Dat dit verhoor niet door de evaluatoren gebeurde, verandert daar niets aan.

8. Verzoeker houdt in zijn laatste memorie staande dat uit het evaluatieverslag op geen enkele wijze blijkt dat de evaluatoren kennis hadden van het vroegere verhoor. Het enige dat de hoofdschipper op het ogenblik van het opstellen van het evaluatieverslag wist, was dat er een onderzoek werd gevoerd en dat in het kader daarvan een verhoor van verzoeker had plaatsgevonden.

Beoordeling

9. Artikel IV 2, eerste lid, van het Vlaams personeelsstatuut bepaalt onder het hoofdstuk 'Basisprincipes van de evaluatie' het volgende met betrekking tot de evaluatie van het personeel:

“De evaluatie gebeurt door een gesprek en een verslag waaraan een tegensprekelijke procedure is gekoppeld, zoals bepaald in dit deel.”

Artikel IV 4, eerste tot derde lid, van het voormelde statuut bepaalt onder het hoofdstuk 'De procedure' voorts het volgende:

“De evaluatie gebeurt na een gesprek tussen de geëvalueerde en ten minste één evaluator.

Op verzoek van de geëvalueerde of een evaluator gebeurt het evaluatiegesprek met twee evaluatoren.

Indien de geëvalueerde afwezig is tijdens de evaluatieperiode, gebeurt de evaluatie indien mogelijk mondeling of anders schriftelijk.”

Uit deze statutaire bepalingen blijkt dat de evaluatie van het functioneren van een personeelslid in beginsel tot stand moet worden gebracht na een gesprek tussen de betrokkene en zijn evaluatoren. Dit evaluatiegesprek, dat in deze statutaire bepalingen zijn normatieve grondslag vindt, wordt door de regelgever aldus in verband gebracht met het tot stand komen van de evaluatie zelf.

10. In dit geval blijkt dat verzoeker op het ogenblik van de evaluatie van zijn functioneren tijdens het werkjaar 2013 afwezig was wegens schorsing in het belang van de dienst. De verwerende partij heeft gemeend dat zij dan zonder

meer toepassing mocht maken van de door artikel IV 4 van het Vlaams personeelsstatuut geboden mogelijkheid om de procedure schriftelijk te laten verlopen.

Artikel IV 4 van het Vlaams personeelsstatuut biedt evenwel aan de overheid niet de vrije keuze tussen een mondelinge dan wel een schriftelijke procedure, maar bepaalt dat – zelfs bij afwezigheid van het geëvalueerde personeelslid – de evaluatie “indien mogelijk mondeling of anders schriftelijk [gebeurt]”. Op de overheid rust met andere woorden in beginsel de verplichting om het geëvalueerde personeelslid, zelfs bij afwezigheid, mondeling te horen. Slechts wanneer een mondeling gesprek niet mogelijk blijkt te zijn, kan zij haar toevlucht nemen tot de schriftelijke evaluatieprocedure. Dat eerst de mogelijkheid van een mondelinge evaluatie moet worden uitgeput, blijkt overigens ook uit de toelichting bij artikel IV 2 van het Vlaams personeelsstatuut waarin de verwerende partij stelt dat “[a]lles [...] derhalve vermeden [moet] worden om enkel een schriftelijke evaluatie af te leveren zonder dialoog”.

Te dezen blijkt uit niets dat een mondelinge procedure niet mogelijk was, laat staan dat de verwerende partij een poging heeft ondernomen om de evaluatie mondeling te laten verlopen. De loutere omstandigheid dat verzoeker geschorst was in het belang van de dienst, waarbij hij “in de toestand dienstactiviteit is, maar niet gehouden is om dienstprestaties te verrichten”, doet aan de verplichting van de verwerende partij om minstens een poging te ondernemen om de evaluatie mondeling te laten verlopen, geen afbreuk.

11. De verwerende partij laat tevergeefs gelden dat verzoeker in het kader van de procedure tot schorsing in het belang van de dienst op 2 september 2013 reeds werd gehoord omtrent de feiten die zich voordeden op 23 augustus 2013 en dat verzoeker die schorsing niet heeft aangevochten.

Verzoeker merkt dienaangaande terecht op dat die procedure tot schorsing en de evaluatieprocedure wezenlijk van elkaar verschillen, geregeld worden op grond van verschillende normatieve bepalingen en een verschillende

finaliteit hebben. Het statutair voorgeschreven evaluatiegesprek vergt een “dialog” tussen het personeelslid en zijn evaluatoren met het oog op een verbetering of een optimalisering van diens functioneren, terwijl een verhoor in het kader van een procedure tot schorsing van geheel andere aard is en louter ertoe strekt de betrokkene de gelegenheid te geven zijn standpunt op een nuttige wijze ten aanzien van de overheid te doen kennen. Met andere woorden behoort het evaluatiegesprek tot het wezen zelf van de evaluatie, terwijl het horen in het kader van de schorsing in het belang van de dienst slechts een vorm van preventieve rechtsbescherming beoogt te zijn. Dat horen kan dan ook niet worden gelijkgesteld met een evaluatiegesprek.

Ten overvloede komt daarbij nog dat het verhoor van verzoeker in het kader van de procedure tot schorsing niet gebeurde door de evaluatoren en dat uit niets blijkt – óók niet uit het evaluatieverslag – dat de evaluatoren kennis hebben genomen van de inhoud van dat verhoor.

12. Verzoeker wijst er voorts terecht op dat meerdere feiten, en dus ook andere dan degene die zich op 23 augustus 2013 voordeden, aan de grondslag liggen van de evaluatie ‘onvoldoende’. Volgens het evaluatieverslag wordt aan verzoeker immers niet alleen verweten dat verdwenen voeding in zijn bagage werd teruggevonden – dit is de reden waarom hij werd geschorst in het belang van de dienst – maar tevens dat hij “soms de garnaalkroketten [...] die voorgerecht waren [als middagmaal serveerde]”, dat hij “tegenover de bemanning [...] wat agressief [was]” en dat “klachten van voedsel [dat] verdween [...] zich [opstapelden] aan boord”, met andere woorden dat het niet om een eenmalig verdwijnen van voedsel zou gaan.

Met betrekking tot die bijkomende feiten verwijst verzoeker naar artikel IV 6 van het Vlaams personeelsstatuut, dat als volgt luidt:

“Alle personeelsleden of personen onder wiens functioneel gezag het te evalueren personeelslid prestaties heeft verricht, kunnen gunstige of ongunstige feiten met betrekking tot het presteren van het personeelslid vaststellen.

Ongunstige feiten worden schriftelijk vastgesteld, indien mogelijk na een gesprek. Het te evalueren personeelslid kan opmerkingen toevoegen aan het document. Het personeelslid bezorgt het document, gebeurlijk met zijn opmerkingen, terug binnen de 15 kalenderdagen na het ontvangen van het document.”

In dit geval blijkt niet dat op enig ogenblik een nota werd opgesteld omtrent de andere bij de evaluatie in aanmerking genomen feiten, zodat geen enkel bewijs van die feiten voorligt en de verwerende partij aldus ook artikel IV 6 van het Vlaams personeelsstatuut schendt.

13. Het eerste middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 7 april 2014 van de directieraad van het agentschap voor Maritieme Dienstverlening en Kust van de Vlaamse overheid waarbij de evaluatie ‘onvoldoende’ van Arnolts Vensaus voor het werkjaar 2013 definitief wordt behouden.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 12 mei 2015,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren